

HAŠIŠ

Hašiš se získává zpracováním zralých květů samičí konopné rostliny. Mezi uživateli se lze setkat také se slangovými názvy, jako haš, čokoláda, čaras nebo shit (čti šit). Nejvhodnější pro zpracování jsou květy rostlin, které mají velké množství chlupů, na nichž je pryskyřice bohatá na THC. Hašiš má různou kvalitu, barvu a konzistenci, často v závislosti na způsobu zpracování a charakteru a kvalitě výchozí suroviny. Stejně tak se liší také vůně (často popisovaná jako ostrá) a chuť hašiše. V hašiši bývá obvykle koncentrace THC asi pětikrát vyšší než u marihuany, v průměru přibližně 20 %. Piljman et al. zjistili, že (vysoce kvalitní) hašiš vyprodukovaný v Nizozemsku obsahoval v průměru 39,3 % THC, hašiš do Nizozemska importovaný pak 18,2 % THC. Podle autorů se obsah THC v holandském hašiši během posledních 5 let téměř zdvojnásobil. I podle jiných pramenů obsahuje v Holandsku produkovaný hašiš v průměru více THC než hašiš importovaný. Tento často citovaný rozdíl může být nicméně způsoben rozdílem vzdáleností a menším počtem účastníků distribučního řetězce - jinými slovy, není vyloučeno, že "holandský hašiš" řekněme v Rusku má potenci nižší.

V ČR byl obsah THC v hašiši, který byl zabaven represivními složkami, v roce 2005 v rozmezí 4-17 %, zatímco udávaný obsah THC v rostlinném materiálu byl ve stejném roce 21 %. Z těchto údajů lze usuzovat, že v rámci ČR je kvalita konopí vyšší než kvalita hašiše. Nicméně množství zabavených konopných drog představuje jen zlomek z celkového množství hašiše na černém trhu v ČR. Nelze proto usuzovat na průměrný obsah THC v konzumovaném hašiši na celém území ČR a uvedené hodnoty jsou spíše orientační.

Za největší světové producenty hašiše jsou v současné době považovány Maroko (podíl odhadované celosvětové produkce (31 %), Pákistán (18 %), Afghánistán (17 %). Donedávna jím byl i Libanon (nyní asi 9 %), ten však produkci v posledních letech rapidně snížil. Z evropských států je největším producentem Albánie (8 %). V zásadě je hašiš vyráběn dvěma způsoby. Prvním z nich je mlácením nebo přesíváním skrze pletivo či tkaninu s velmi drobnými oky. V severní Africe se takto produkovanému hašiši říká kif. Nejvyšší a nejvíce ceněný je jemný zlatavě-béžový prášek získaný ihned z počátku výrobního procesu, někdy nazývaný jako prášek „dvounulka“ (double zero powder). Čím déle je surový materiál zpracováván, tím více roste poměr rostlinného materiálu v droze a hašiš tak ztrácí na kvalitě. Hašiš pak může mít barvu různých odstínů hnědé až po černou barvu. Na výrobu jednoho kilogramu vysoce kvalitního hašiše je třeba přibližně 100 kg rostlinného materiálu. Získaná surovina je zahřívána a lisována do bloků, aby se zamezilo oxidaci, navíc výsledný produkt umožňuje lepší manipulaci. Poté droga putuje do rukou překupníků, kteří ji distribuují dále. Tento způsob výroby hašiše je charakteristický pro Maroko, Libanon a Turecko (Anatolie). Vstupní branou pro přepravce hašiše z Afriky do Evropy je Španělsko. Druhým způsobem výroby hašiše je **tření květů rukama, na kterých ulpívá pryskyřice**. Pro tento druh hašiše se používá také název indický název charas (čti čaras). Opět platí, že čím intenzivněji je květ zpracováván, tím klesá kvalita hašiše. Poté, co se sběrači na rukou vytvoří dostatečně silná vrstva konopné pryskyřice, přežede rukou o ostrou hranu připraveného nástroje. Hašiš je po tomto způsobu výroby obvykle měkčí než po prvně uvedeném způsobu zpracování konopí a má černou až hnědozelenou barvu. Avšak obecně lze říci, že se konzistence a barva liší v závislosti na oblasti, kde byl hašiš vyroben. Hašiš je tímto způsobem vyráběn zejména v Indii, Nepálu, Kašmíru, Afghánistánu a Pákistánu. Černý hašiš z těchto oblastí údajně vyvolává spíše relaxované a uvolněné stavy. V některých oblastech je hašiš získáván již méně konvenčně, a to tak, že sběrači pobíhají v koženém plášti nebo nazí po poli mezi rostlinami a pryskyřice na nich ulpívá. Hašiš často obsahuje různé příměsi, od samotného rostlinného materiálu, přes fíky, kávu, henu, zeminu až po lepidla či léky a další zdraví nebezpečné přísady.

KONOPNÝ (HAŠIŠOVÝ) OLEJ

Konopný olej je konopný extrakt. Hašišový, někdy též nazývaný medový olej je vyráběn extrakcí hašiše. Tyto oleje obsahují přibližně od 15 % do 50 % THC. Množství THC však může ojediněle dosahovat až 70 %. Podle způsobu výroby má konopný olej barvu od jantarové po tmavě hnědou. Za pokojové teploty je to lepkavá tužší hmota, která po zahřátí zkapalní. Psychoaktivní účinky se dostavují již po 1-2 kapkách, které se umisťují na tabák nebo cigaretový filtr, popřípadě jako přísada do jídla.

Olej se získává rozpouštěním surového rostlinného materiálu, respektive konopné pryskyřice v různých druzích rozpouštědel, která se za rozdílných teplot vypařují. Labrousse a Romero popisují výrobu hašišového oleje v Maroku. Proces začíná několikahodinovou destilací 100% alkoholu, ve kterém je hašiš rozpuštěn. Poté se nasycený alkohol filtrací zbavuje nečistot a vypařuje se. Výsledným produktem je hašišový olej. Jako další používaná rozpouštědla lze jmenovat aceton, petrol éter (petrolejový éter) či izopropyl-alkohol. Na internetových stránkách, které byly také v českém jazyce, jsme narazili na metodu extrakce, kdy jako rozpouštědlo slouží butan. Podrobně popsany postup s doprovodnými nákresy informovalo relativní nenáročnosti a o snadné dostupnosti všech pomůcek pro výrobu drogy. Butan se používá jako náplň do zapalovačů a je v obchodech též běžně dostupný. Vedle toho má butan dvě významné přednosti: bod varu butanu je $-0,6\text{ }^{\circ}\text{C}$, což znamená, že se při pokojové teplotě zcela vypaří, a za druhé butan při styku se sušeným konopím rozpouští výhradně psychoaktivní pryskyřici. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o hořlavý plyn, jsou při výrobě používány předměty, které nemohou zapříčinit vznícení plynu (plasty atd.). Stejně tak je snahou výrobců během manipulace zamezit inhalaci výparů či zásahu očí. Konopný či hašišový olej se mezi uživateli vyskytuje poměrně vzácně. Jeho cena na černém trhu je vyšší než ostatních forem konopných drog.

Použitá literatura:

Miovský Michal a kolektiv: Konopí a konopné drogy, Grada Publishing 2008, ISBN 978-80-247-0865-2